

Nr 260.

Godkänd av första kammaren den 21 maj 1920.

Godkänd av andra kammaren den 21 maj 1920.

Riksdagens skrivelse till Konungen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändrad lydelse av 1 och 9 §§ i förordningen den 18 juni 1915 om förekommande av överdriven avverkning å ungskog inom de delar av Västerbottens och Norrbottens län, som ej höra till lappmarken, ävensom två i ämnet väckta motioner.

(Jordbruksutskottets utlåtande nr 39.)

Till Konungen.

I en till riksdagen den 5 december 1919 avlåten proposition, nr 4, har Eders Kungl. Maj:t, under åberopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till förordning om ändrad lydelse av 1 och 9 §§ i förordningen den 18 juni 1915 om förekommande av överdriven avverkning å ungskog inom de delar av Västerbottens och Norrbottens län, som ej höra till lappmarken.

Förslaget till förordning är av följande lydelse:

»Förslag

till

Förordning

om ändrad lydelse av 1 och 9 §§ i förordningen den 18 juni 1915 om förekommande av överdriven avverkning å ungskog inom de delar av Västerbottens och Norrbottens län, som ej höra till lappmarken.

Härigenom förordnas, att 1 och 9 §§ i förordningen den 18 juni 1915 om förekommande av överdriven avverkning å ungskog inom de

delar av Västerbottens och Norrbottens län, som ej höra till lappmarken, såsom dessa paragrafer lyda enligt förordningen den 19 juni 1917, skola i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

1 §.

Å enskilde — — — nedan stadgas.

Skall avverkningen ske för oundgängligt husbehov inom skifteslaget, där fastigheten är belägen, eller angränsande skifteslag, vare tillstånd icke erforderligt. Ej heller erfordras tillstånd i fråga om virke, som försålts till enskilda förbrukare för att inom denna förordnings tillämpningsområde användas till brännved för eget oundgängligt husbehov, dock att innehavare av avverkningsrätt endast med fastighetsägarens särskilda samtycke må verkställa dylik avverkning; skolande sålunda avverkat virke före avforslingen upphuggas till kastved.

Virke, som avverkats enligt andra stycket av denna paragraf, må ej försågas å sådan såginrättning, där sågning för export äger rum (exportsåg), så framt det ej stämpats efter ty nedan sägs.

9 §.

Bedriver — — — värde.

Innefattar — — — sagt.

Låter någon, i strid mot föreskriften i 1 § andra stycket andra punkten, bortföra virke, innan det upphuggits till kastved, eller, i strid mot föreskriften i tredje stycket av samma paragraf, försåga ostämplat husbehovsvirke å exportsåg, straffes med böter från och med tio till och med tvåhundra kronor. Lag samma vare, där någon bryter mot sådan föreskrift om tillsyn å avverkning, som skogstjänsteman enligt 3 § andra stycket meddelat, eller i strid mot vad i samma stycke är stadgat kolar eller avför träd, som ej blivit uppmätt och stämplat.»

I detta sammanhang har riksdagen till behandling förehafvt två inom riksdagen väckta motioner, i vilka hemställts, att Eders Kungl. Maj:ts förevarande proposition ej måtte av riksdagen bifallas.

I de i ämnet väckta motionerna har sålunda yrkats avslag å Eders Kungl. Maj:ts förevarande proposition. För den, som vore förtrogen med förhållandena i ifrågavarande landsdelar, stode det nämligen enligt motionärernas förmenande klart, att genom de av Eders Kungl. Maj:t föreslagna förändrade bestämmelserna stora svårigheter skulle komma att uppstå för anskaffande av ved till kyrkliga och kommunala institutioner, såsom kyrkor, skolor, sjukstugor, tingshus, kommunalhus och andra för-

samlingshus m. fl. Men även för enskilda förbrukare skulle olägenheter komma att yppa sig och följden av lagändringen bliva minskad tillgång å samt fördyring av bränslet. Man måste, anförda motionärerna, ovillkorligen fråga sig, varför denna stränghet, som ej tillämpades annorstädes, skulle vara erforderlig just i de norrländska skogrika men jämförelsevis glest befolkade bygderna, och detta fastän man tryggt kunde påstå, att skogsskövling ej förekomme mera där än å andra orter.

Riksdagen har ej heller för sin del blivit genom den i ärendet förebragta utredningen övertygad om, att de av Eders Kungl. Maj:t nu föreslagna skärpningarna av 1915 års förordning äro av förhållandena ovillkorligen påkallade. Såsom inhämtas av de utlåtanden, som i ärendet avgivits av länsstyrelsen i Västerbottens län, skogsvårdsnämnden och landstinget i samma län, synes något behov av dimensionslagens skärpning i av Eders Kungl. Maj:t föreslagen riktning icke förefinnas inom sagda län. Med endast få undantag hava dessutom de i ärendet hörda skogsstatstjänstemännen samstämmigt framhållit, att ingen nämnvärd skogsskövling till följd av 1917 års ändringar i dimensionslagen förekommit, ehuruval så gott som samtliga, vilka yttrat sig härutinnan, uttalat, att detta förhållande borde tillskrivas den omständigheten, att befolkningen i orterna ej ännu insett eller fattat räckvidden av dessa ändringar. Då emellertid, enligt vad riksdagen inhämtat, även delen 2 av skogslagsstiftningskommitténs betänkande numera avlämnats samt kommitténs betänkande i sin helhet därefter utsänts på remiss med förståndigande för vederbörande att inkomma med yttranden med anledning av det samma före den 1 december 1920, torde den tidpunkt, då en ny, mera ändamålsenlig lagstiftning på ifrågavarande område kan framläggas, icke vara mera avlägsen än att den utan fara torde kunna avvaktas.

Under åberopande av vad sålunda anförts får riksdagen anmäla, att Eders Kungl. Maj:ts förevarande proposition icke vunnit riksdagens bifall.

Stockholm den 21 maj 1920.

Med undersåtlig vördnad.
